

Miljøministeriet

Folketingets Miljø- og Fødevareudvalg
Christiansborg
1240 København K

Den 17. december 2020

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. 359 (MOF alm. del) stillet den 19. november 2020 efter ønske fra ikke-medlem af udvalget (MFU) Morten Messerschmidt (DF).

Spørgsmål nr. 359

”Ministeren bedes oplyse, om sandfodring er den mest effektive metode til erosionsbeskyttelse, herunder bedes oplyst om sandfodring er en langtidsholdbar løsning, eller om den risikerer at blive trukket tilbage i havet under stormvejr”.

Svar

Jeg har forelagt spørgsmålet Kystdirektoratet, som oplyser følgende:

”I Kystanalysen, der blev offentliggjort i 2016, undersøges omkostningseffektiviteten af forskellige kystbeskyttelsesmetoder. Analysen konkluderer, at sandfodring er den mest omkostningseffektive metode, når målsætningen er at standse kysttilbagerykningen. Samme målsætning kan også opnås, hvis kystbeskyttelsesmetoder som skråningsbeskyttelse, høfder og bølgebrydere suppleres med sandfodring, men her bliver den samlede udgift større.

Erosion af kysten opstår, når bølger og strøm transporterer mere sediment, som sten, grus, sand og ler væk langs kysten, end bølger og strøm tilfører kysten. Resultatet er, at kysten rykker tilbage. Med sandfodring tilføres aktivt en mængde sand svarende til tabet af sediment på en kyststrækning, hvor målet er at stoppe kysttilbagerykning. Effekten af sandfodring som kystbeskyttelsesmetode er dermed, at kysttilbagerykningen kan stoppes eller reduceres afhængigt af mængden af sand, der tilføres.

Sandfodring, som typisk udføres enten kystnært dvs. på lavt vand eller på stranden, er den eneste kystbeskyttelsesmetode, der kan tilføre kysten det sediment, som mangler, for at standse tilbagerykningen, uden der samtidigt vil være forøget erosion på nabostrækningen. Andre kystbeskyttelsesmetoder som høfder og bølgebryder omfordeler sediment, dvs., at de bremser kysttilbagerykningen, hvor de er anlagt, men erosionen forstærkes på nabostrækninger som følge af beskyttelsen. Derfor løser stenkonstruktioner på en strækning ikke det grundlæggende erosionsproblem, men flytter det i stedet til nabostrækningen.

Sandfodring er en effektiv kystbeskyttelsesmetode mod både kronisk erosion, som opstår som følge af sedimentunderskud på en strækning, og akut erosion, som opstår som følge af storm. For at opnå effekt skal der fodres med tilstrækkelige mængder sand ved en indledende fodring, der kan fungere som buffer mod akut erosion, og ved vedligeholdelsesfodringer, der modvirker den kroniske erosion. Fodringssandet virker således ved at blive eroderet af bølger og strøm. Sandfodring skal derfor gentages med passende mellemrum for at beskytte kysten mod erosion på længere sigt. Det gælder

ligeledes for stenkonstruktioner, at de løbende skal vedligeholdes og suppleres med sandfodring for at opretholde effekten på lang sigt.”

Lea Wermelin

/

Merete Løvschall